

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 8 rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Kubátem ve věci

žalobkyně: **IFIS investiční fond, a.s.**, IČO 24316717
sídlem Čechyňská 419/14a, 602 00 Brno - Trnitá
zastoupená advokátkou Mgr. Michaelou Patočkovou
sídlem Čechyňská 419/14a, 602 00 Brno

proti
žalované:

zastoupená advokátem JUDr. Vojtěchem Vlkem
sídlem Hybernská 1009/24, 110 00 Praha 1 - Nové Město

o zaplacení 46 753,03 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba o zaplacení částky 46 753,03 Kč spolu s příslušenstvím, **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalované náhradu nákladů řízení částku 10 290 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zaplacení částky ve výši 46 753,03 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že se jedná o dluh ze smlouvy o revolvingovém úvěru uzavřené dne 25. 5. 2023 mezi společnostmi Multitude Bank p.l.c. (dále též jako „Multitude“) a žalovanou. Žalovaná částka se skládá z jistiny 16 644,30 Kč, z náhrady účelně vynaložených nákladů 1 746,19 Kč a z úroků ve výši 28 362,54 Kč. Za dobu platnosti smlouvy Multitude vyplatila žalované 77 300 Kč a žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Lancingerová.

uhradila 105 377 Kč. Žalobkyně nabyla pohledávku za žalovanou postoupením. Žalobkyně zaslala žalované předžalobní výzvu dne 27. 1. 2026. Žalovaná i přesto na svůj dluh ničeho dalšího neuhradila.

2. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, neboť uzavřená smlouva je v rozporu s dobrými mravy s ohledem na nepřiměřeně vysoký úrok v ní sjednaný. Žalovaná za dobu trvání smlouvy čerpala úvěr v celkové výši 77 300 Kč a uhradila 101 566 Kč. Nedošlo tedy k bezdůvodnému obohacení na straně žalované. Multitude navíc při uzavření smlouvy nezkoumala úvěruschopnost žalované, když s ní smlouvu i další dodatky o zvýšení úvěrového rámce uzavírala distančně.
3. Soud ve věci zjistil následující skutkový stav:
4. Ze shodných tvrzení stran vzal soud za prokázané, že Multitude poskytla žalované celkem 77 300 Kč. Žalovaná pak uhradila Multitude nejméně 101 566 Kč.
5. Multitude a žalovaná uzavřely smlouvu o úvěru, kterou se Multitude zavázala poskytnout žalované úvěrový rámec ve výši 10 000 Kč a žalovaná se zavázala využitou část úvěrového rámce vrátit spolu s úrokem 146,949 % ročně (*viz smlouvu o úvěru*). Multitude a žalovaná dále uzavřely čtyři dodatky ke smlouvě o úvěru, kterými zvýšily úvěrový rámec až na 34 000 Kč (*viz celkem čtyři listy nazvané dodatek navýšení úvěrového limitu*).
6. Žalobkyně nabyla pohledávku za žalovanou na základě smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené s Multitude dne 13. 1. 2020 ve znění dodatku ze dne 18. 11. 2021 (*viz smlouvu o postoupení pohledávek, dodatek č. 2 a seznam pohledávek*). Žalobkyně zaslala žalované dne 27. 1. 2026 předžalobní výzvu spolu s oznámením postoupení pohledávky. (*viz předžalobní upomínku, oznámení o postoupení pohledávky a podací poštovní lístek*)
7. Po právní stránce soud věc posoudil následovně:
8. Dle § 588 o. z. soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek. To platí i v případě, že právní jednání zavazuje k plnění od počátku nemožnému.
9. Dle § 2991 odst. 1 o. z., kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Dle odst. 2 tohoto ustanovení se bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.
10. Podle § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“) soud posuzoval právní poměry mezi účastníky vzniklé z uzavření smlouvy o úvěru podle právních předpisů účinných v době jejich uzavření.
11. Podle § 2395 o. z. se smlouvou o úvěru úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.
12. Podle § 86 odst. 1 a 2 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „SpotřÚ“), poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné

pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet. Poskytovatel při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele posuzuje zejména schopnost spotřebitele splácet sjednané pravidelné splátky spotřebitelského úvěru, a to na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele a způsobu plnění dosavadních dluhů. Hodnotu majetku přitom zohledňuje tehdy, jestliže ze smlouvy o spotřebitelském úvěru vyplývá, že spotřebitelský úvěr má být částečně nebo úplně splacen výnosem z prodeje majetku spotřebitele, nikoli pravidelnými splátkami, nebo jestliže z finanční situace spotřebitele vyplývá, že bude schopen splácet spotřebitelský úvěr bez ohledu na své příjmy.

13. Po zhodnocení shora uvedených důkazů dospěl soud k závěru, že žalobkyně před uzavřením smlouvy **řádně neposoudila úvěruschopnost žalované**. Splnění povinností podle § 84 a násl. SpotřÚ, musí poskytovatel úvěru být schopen sám prokázat objektivními podklady, které měl k dispozici a na jejichž základě provedl odborné posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Smysl zákonné povinnosti poskytovatele je v ochraně spotřebitele proti důsledkům možné neznalosti, nezkušenosti, tísně, lehkomyšlnosti apod. Žalobkyně v projednávané věci nijak neověřila žalovanou poskytnuté informace a spokojila se s tvrzením o jejím příjmu a se spekulativním stanovením minimálních výdajů na bydlení či životní potřeby. Žalovanou poskytnuté údaje o nulových nákladech na bydlení a nulovém příjmu dalších členů domácnosti se bez dalšího vysvětlení jeví jako nepravdivé. To žalobkyně buď věděla, a přesto úvěr poskytla, nebo to vědět minimálně musela při zachování náležité péče, kterou by od ní bylo možné požadovat. Soud tak má za to, že žalobkyně řádně nedostála své povinnosti prověřit úvěruschopnost žalované a bez doložení dalších skutečností žalované neměla úvěr vůbec poskytnout.
14. Protože žalobkyně neprokázala, že splnila svoji povinnost vyplývající § 86 odst. 1 SpotřÚ, v souladu s § 87 odst. 1 SpotřÚ **je nutné úvěrovou smlouvu považovat za neplatnou**, což se týká i vedlejších ujednání, na jejichž základě se žalobkyně domáhala smluvních poplatků či smluvní pokuty. Na poskytnuté plnění je potom nutné nahlížet jako na bezdůvodné obohacení.
15. I kdyby úvěruschopnost byla zkoumána řádně, pak je třeba uvést, že žalobkyně a žalovaná spolu měly uzavřít smlouvu o spotřebitelském úvěru dle § 2395 o. z. a § 2 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, na jejímž základě poskytla žalobkyně žalované 77 300 Kč, a to na účet žalované, což má soud za prokázané ze shodných tvrzení stran. Žalovaná se vedle jistiny měla zavázat hradit úrok ve výši 146,949 % ročně z využití části úvěrového rámce. Úroková sazba 146,949 % ročně zakládá hrubý nepoměr mezi stranami a je v rozporu s dobrými mravy. K otázce přiměřenosti úroků a dalšího příslušenství soud odkazuje např. na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2021, č. j. 58 Co 100/2021-126. Dle něj soudní judikatura dovodila již v době před účinností současného občanského zákoníku, že nepřiměřenou, a tedy odporující dobrým mravům je zpravidla taková výše úroků, která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jejich sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček. K těmto závěrům dospěl Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1484/2004, přičemž v daném případě sjednaný úrok ve výši 60 % byl v rozporu s dobrými mravy. Ohledně obvyklé míry úrokových sazeb soud odkazuje např. na databázi České národní banky ARAD, z níž vyplývá, že v květnu 2025, kdy byla smlouva uzavřena, činila obvyklá úroková sazba korunových úvěrů poskytnutých bankami domácnostem v ČR 8,16 % p. a. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že tvrzená smlouva o úvěru je v rozporu s dobrými mravy a je proto stížena absolutní neplatností dle § 588 o. z. Vzájemný vztah účastníků se tak pohybuje v režimu bezdůvodného obohacení dle § 2991 o. z. Za této situace se soud pro nadbytečnost nezabýval posouzením úvěruschopnosti žalované žalobkyní.

16. Žalovaná na svůj dluh ve výši 77 300 Kč uhradila nejméně 101 566 Kč. Z důvodu absolutní neplatnosti smlouvy o úvěru tak nemá žalobkyně právo na vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu § 2991 o. z., neboť její právo na vydání bezdůvodného obohacení již zaniklo plněním žalované.
17. Z výše uvedených důvodů soud žalobu výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.
18. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalovaná měla ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Ty činí celkem 10 290 Kč a jsou tvořeny odměnou za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě, účast na jednání dne 23. 4. 2026) po 2 980 Kč dle § 7 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., tedy 8 940 Kč, náhradou hotových výdajů advokáta za uvedené 3 úkony právní služby po 450 Kč dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Soud žalované nepřiznal náhradu nákladů za dupliku ze dne 20. 4. 2026, neboť toto vyjádření neshledal účelným, když bylo učiněno tři dny před jednáním a soud k němu žalovanou nevyzýval. Náhradu nákladů řízení je žalobkyně povinna hradit k rukám právního zástupce žalované.
19. Lhůty k plnění byly stanoveny dle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat odvolání ve lhůtě 15 dní** ode dne jeho doručení. Odvolání se podává ke zdejšímu soudu, rozhoduje o něm Městský soud v Praze jako soud odvolací.

Nebude-li povinnost uložená vykonatelným rozhodnutím splněna, lze se splnění domáhat prostřednictvím soudního výkonu rozhodnutí podle části šesté o. s. ř. nebo exekuce podle zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu.

Praha 23. duben 2026

Mgr. Jaroslav Kubát v.r.
samosoudce